

Rolnummer 2224
Arrest nr. 156/2002 van 6 november 2002

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag betreffende artikel 19^{quater} van het decreet van de Franse Gemeenschap van 17 juli 1987 over de audiovisuele sector, zoals ingevoegd bij decreet van 19 juli 1991, gesteld door de Raad van State.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en A. Arts, en de rechters L. François, P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Snappe en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag*

Bij arrest nr. 97.507 van 5 juli 2001 in zake de Belgische Staat tegen de Franse Gemeenschap, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 17 juli 2001, heeft de Raad van State de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 19^{quater} van het decreet van de Franse Gemeenschap van 17 juli 1987 over de audiovisuele sector, ingevoegd bij artikel 12 [lees : 13] van het decreet van 19 juli 1991, in zoverre onder de benaming ' andere soorten van diensten dan de klankprogramma's of de televisieprogramma's bestemd voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan ' (begrip gedefinieerd in het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 25 november 1996 betreffende de produktie van andere diensten op de kabel) diensten worden begrepen of kunnen worden begrepen waarvan de uitzending niet bestemd is om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen en inzonderheid diensten die op individuele aanvraag en/of op verzoek informatiegegevens verstrekken of nog door interactiviteit gekenmerkte diensten met een ' point-to-point '-communicatie, de artikelen 35 en 127, § 1, van de Grondwet en artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen ? »

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 14 april 1997 heeft de Belgische Staat een verzoekschrift tot vernietiging en tot schorsing van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 25 november 1996 betreffende de produktie van andere diensten op de kabel ingediend.

Bij arrest van 2 juli 1997 heeft de Raad van State de vordering tot schorsing verworpen.

Op grond van artikel 19^{quater} van het decreet van 17 juli 1987 (ingevoegd bij artikel 13 van het decreet van 19 juli 1991) over de audiovisuele sector, waarin het begrip « andere soorten van diensten » wordt gedefinieerd, werd, volgens het verwijzingsarrest, het voormelde besluit van de Franse Gemeenschapsregering aangenomen, waarvan de vernietiging voor de Raad van State wordt gevorderd.

In haar memorie van wederantwoord vraagt de verzoekende partij voor het verwijzende rechtscollege dat aan het Hof de vraag wordt gesteld of artikel 19^{quater} van het voormelde decreet in overeenstemming is met de artikelen 35 en 127, § 1, van de Grondwet en met artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Dat verzoek heeft de Raad van State ingewilligd door de hierboven vermelde prejudiciële vraag aan het Hof te stellen.

III. *De rechtspleging voor het Hof*

Bij beschikking van 17 juli 2001 heeft de voorzitter in functie de rechters van de zetel aangewezen overeenkomstig de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er geen aanleiding was om artikel 71 of 72 van de organieke wet toe te passen.

Van de verwijzingsbeslissing is kennisgegeven overeenkomstig artikel 77 van de organieke wet bij op 13 november 2001 ter post aangetekende brieven.

Het bij artikel 74 van de organieke wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 17 november 2001.

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad, Wetstraat 16, 1000 Brussel, bij op 21 december 2001 ter post aangetekende brief;
- de Franse Gemeenschapsregering, Surlet de Chokierplein 15-17, 1000 Brussel, bij op 24 december 2001 ter post aangetekende brief.

Van die memories is kennisgegeven overeenkomstig artikel 89 van de organieke wet bij op 11 januari 2002 ter post aangetekende brieven.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Franse Gemeenschapsregering, bij op 11 februari 2002 ter post aangetekende brief;
- de Ministerraad, bij op 11 februari 2002 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 26 september 2001 heeft het Hof de zetel aangevuld met rechter E. Derycke.

Bij beschikkingen van 20 december 2001 en 27 juni 2002 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, verlengd tot respectievelijk 17 juli 2002 en 17 januari 2003.

Bij beschikking van 26 maart 2002 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de dag van de terechtzitting bepaald op 17 april 2002.

Van die beschikking is kennisgegeven aan de partijen en hun advocaten bij op 28 maart 2002 ter post aangetekende brieven.

Bij beschikking van 16 april 2002 heeft voorzitter M. Melchior de zaak voorgelegd aan het Hof in voltallige zitting.

Op de openbare terechtzitting van 17 april 2002 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. L. Wysen, advocaat bij de balie te Luik, voor de Ministerraad;
 - . Mr. A. Joachimowicz *loco* Mr. A. Berenboom, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Franse Gemeenschapsregering;
- hebben de rechters-verslaggevers J.-P. Snappe en A. Alen verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de organieke wet, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

IV. *In rechte*

- A -

Memorie van de Ministerraad

A.1.1. Eerst dient in herinnering te worden gebracht dat het Parlement van de Franse Gemeenschap op 4 januari 1999 een decreet houdende wijziging van het decreet van 17 juli 1987 over de audiovisuele sector en omzetting van de richtlijn 97/36/EG van 30 juni 1997 en de richtlijn 95/47/EG van 24 oktober 1995 heeft aangenomen.

Artikel 2 van het voormelde decreet is een aanvulling op artikel 1 van het decreet van 17 juli 1987, meer bepaald door de toevoeging van een 23° met een definitie van het begrip « andere diensten » die volledig identiek is met de definitie die in het besluit van 25 november 1996 in aanmerking werd genomen.

Op 6 augustus 1999 heeft de Ministerraad voor het Hof een beroep tot gedeeltelijke vernietiging van het voormelde decreet van de Franse Gemeenschap ingediend. De volgende twee overwegingen van het arrest van het Hof nr. 109/2000 van 31 oktober 2000 verdienen de aandacht :

« B.5.2. Behoudens de uitzondering waarin hij heeft voorzien, heeft de bijzondere wetgever de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie in haar geheel naar de gemeenschappen overgeheveld. De gemeenschappen zijn bevoegd om het statuut van de diensten voor radio-omroep en televisie te bepalen en om regels uit te vaardigen inzake de programmatie en verdeling van de uitzendingen. Die bevoegdheid is niet gebonden aan een wijze van uitzenden of overbrengen. Zij staat de gemeenschappen toe de technische aspecten van de overdracht te regelen die een accessorium zijn van de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie. »

« B.5.4. Ook al is er als gevolg van de technische ontwikkeling sprake van een vergaande convergentie tussen radio-omroep en andere vormen van telecommunicatie, toch heeft de bijzondere wetgever enkel de radio-omroep en de televisie als culturele aangelegenheid aan de gemeenschappen toevertrouwd.

De radio-omroep, die de televisie omvat, kan van de andere soorten van telecommunicatie met name worden onderscheiden aan de hand van de volgende kenmerken :

- Radio-omroep is van nature een zaak van het uitzenden van radio- of televisieprogramma's.
- Een radio-omroepprogramma is bestemd voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan, zelfs wanneer op individueel verzoek wordt uitgezonden. Noch een mededeling van een uitzender aan een geïndividualiseerde ontvanger (*point-to-point*), ongeacht of het initiatief uitgaat van een uitzendstation, een televisiekijker of een luisteraar, noch een dienst die geïndividualiseerde informatie op verzoek levert, vallen onder de radio-omroep. De uitzending over de radio heeft geen vertrouwelijk karakter.

[...] »

De Raad van State, waarvoor destijds al een beroep tot vernietiging van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 25 november 1996 was ingesteld, heeft niet op dat arrest gereageerd en heeft niettemin de hierboven vermelde vraag gesteld.

A.1.2. Nochtans biedt het voormelde arrest nr. 109/2000 van het Hof de essentiële elementen voor de oplossing die aan de prejudiciële vraag moet worden gegeven en die in de twee in A.1.1 geciteerde overwegingen werden herhaald. Het Hof heeft de diensten die aanleiding geven tot *point-to-point*-communicatie uit het begrip « radio-omroep » uitgesloten : dergelijke diensten vallen dus buiten de bevoegdheid van de Franse Gemeenschap. Die uitsluiting heeft een algemene draagwijdte : ze zou bijvoorbeeld op de video op verzoek van toepassing kunnen zijn.

Het arrest nr. 109/2000 is slechts de bevestiging van een uitsluiting waarover al geen twijfel meer bestond vóór de uitspraak ervan. Het arrest van het Hof is trouwens in overeenstemming met de ontwikkelingen in het Europees recht, waar het begrip « radio-omroep » strikt wordt gedefinieerd. Ook kan meer bepaald worden

verwezen naar het Groenboek van de Europese Commissie van 6 april 1994 betreffende de strategische opties voor de versterking van de programma-industrie in de context van het audiovisuele beleid van de Europese Unie, naar het Groenboek van de Commissie van 19 juli 1995 over het auteursrecht en de naburige rechten in de informatiemaatschappij en naar de richtlijn 2000/31/EG inzake elektronische handel.

Hieruit volgt dat de prejudiciële vraag bevestigend dient te worden beantwoord.

Memorie van de Franse Gemeenschapsregering

A.2.1. Het Hof is niet bevoegd op de prejudiciële vraag te antwoorden, aangezien die niet zowel de tekst van artikel 19*quater* van het decreet van 17 juli 1987 als de interpretatie die de Franse Gemeenschap eraan heeft gegeven in haar bestreden besluit van 25 november 1996 beoogt.

A.2.2. Overeenkomstig zijn rechtspraak (arrest nr. 76/98) vermag het Hof niet de overeenstemming van artikel 19*quater* van het voormelde decreet met artikel 35 van de Grondwet te toetsen.

A.2.3. De bevoegdheden die inzake radio-omroep bij artikel 127, § 1, van de Grondwet en bij artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen aan de gemeenschappen werden toegekend, moeten op ruime wijze worden geïnterpreteerd overeenkomstig de arresten van het Hof nrs. 7/90 en 1/91. In zijn arrest nr. 109/2000 heeft het Hof dezelfde principes herhaald. Artikel 19*quater* van het betwiste decreet, in zoverre het « andere soorten van diensten dan de klankprogramma's of de televisieprogramma's bestemd voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan » beoogt, schendt de voormelde artikelen van de Grondwet of van de bijzondere wet niet. De interpretatie die de Raad van State aan die norm geeft, in zoverre ze betrekking zou hebben op diensten waarvan de uitzending niet bedoeld is om door het publiek in het algemeen te worden ontvangen, geeft aan het begrip « andere soorten van diensten » een betekenis die dat begrip niet heeft.

In zijn arrest nr. 109/2000 heeft het Hof geoordeeld dat « een radio-omroepprogramma [...] bestemd [is] voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan, zelfs wanneer op individueel verzoek wordt uitgezonden ».

Het Hof heeft eveneens geoordeeld dat « om binnen de regelingsbevoegdheid van de gemeenschappen te kunnen vallen, [...] in ieder geval de door een radio-omroep aangeboden dienst inpasbaar [moet] zijn in de activiteit van het omroepen. Het gaat bij die activiteit substantieel om het oorspronkelijke uitzenden van programma's, bij wege van al dan niet gecodeerde signalen, bestemd om door het publiek rechtstreeks te worden ontvangen. Omroepactiviteiten verliezen evenwel niet hun aard omdat met de evolutie van de techniek aan de kijker of luisteraar een ruimere mogelijkheid van eigen keuze zou worden geboden » (B.5.4).

Het Hof heeft het criterium dat de dienst « bestemd » is voor het publiek boven het criterium « de techniek van overdracht » verkozen om het begrip « radio-omroep » te kenmerken.

Memorie van antwoord van de Ministerraad

A.3.1. Ten aanzien van het standpunt dat de Franse Gemeenschap inneemt, volgens hetwelk het Hof onbevoegd zou zijn om op de prejudiciële vraag te antwoorden, moet worden verwezen naar de beslissing van het Hof dienaangaande, ook al is niemand ervan onkundig dat het Hof uiteraard niet bevoegd is om zich rechtstreeks uit te spreken over de grondwettigheid van het voormelde besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 25 november 1996. Er dient echter eraan te worden herinnerd dat de Franse Gemeenschapsregering in haar stukken voor de Raad van State tot tweemaal toe heeft aangevoerd dat artikel 19*quater* van het voormelde decreet in overeenstemming met de wens van de decreetgever was aangenomen.

A.3.2. Ten gronde hebben de door de Franse Gemeenschapsregering aangehaalde arresten nrs. 7/90 en 1/91 geen enkele weerslag op de definitie die aan het begrip « radio-omroep » dient te worden gegeven. Overigens heeft het Hof in zijn arrest nr. 109/2000 van 31 oktober 2000 eraan herinnerd dat « de bijzondere wetgever enkel de radio-omroep en de televisie als culturele aangelegenheid aan de gemeenschappen [heeft] toevertrouwd » (B.5.4).

In dat opzicht kan men zich erover verbazen dat de video op verzoek als een radio-omroepdienst wordt beschouwd in de exemplatieve lijst van artikel 1, b), tweede lid, van het besluit van 25 november 1996, hoewel de Belgische Staat altijd het tegendeel heeft beweerd aangezien de dienst tot *point-to-point*-communicatie aanleiding geeft.

Ten slotte werd in het arrest nr. 109/2000 weliswaar het beroep tot vernietiging tegen de definitie van « andere diensten » in artikel 2 van het decreet van 4 januari 1999 verworpen; toch beperkt dat arrest zich niet enkel tot zijn dispositief en de rechtsvraag die te dezen in het geding is, werd er duidelijk opgelost.

Memorie van antwoord van de Franse Gemeenschap

A.4. Er dient eraan te worden herinnerd dat het onderscheid tussen de begrippen « radio-omroep » en « telecommunicatie » moet worden opgevat in het licht van de technische evolutie, zoals de Hoge Raad voor de audiovisuele sector van de Franse Gemeenschap in zijn advies nr. 163 van 15 december 1994 heeft onderstreept.

De woorden « publiek in het algemeen » moeten op redelijke wijze worden opgevat. Zij veronderstellen, enerzijds, dat de uitzendingen in geen enkel opzicht vertrouwelijk zijn en, anderzijds, dat die uitzendingen potentieel toegankelijk zijn voor het publiek of voor een deel ervan, zelfs wanneer die toegang bijvoorbeeld het bezit van een decodeertoestel vereist.

Wanneer het Hof in zijn arrest nr. 109/2000 gebruik maakt van de begrippen « een mededeling van een uitzender aan een geïndividualiseerde ontvanger (*point-to-point*) » of « een dienst die geïndividualiseerde informatie op verzoek levert », lijkt het Hof te verwijzen naar de privé-communicatie waarvan de boodschap of de informatie voor een welbepaalde en geïndividualiseerde natuurlijke of rechtspersoon bestemd is. Weliswaar moet worden aanvaard dat *point-to-point*-communicatie, die voor een welbepaalde persoon bestemd is, onder de telecommunicatie valt; toch geldt dat niet voor de *point-to-point*-communicatie waarvan de inhoud zonder enig onderscheid voor het publiek in het algemeen bestemd is, zonder dat de inhoud wordt bepaald op grond van overwegingen inzake de persoon van de adressaat ervan. Het criterium dat de uitzending voor het publiek bestemd is, moet worden beoordeeld op het tijdstip van de uitzending en niet op het tijdstip van de ontvangst. Het is niet omdat een uitzending door een enkele persoon, op zijn verzoek, wordt ontvangen dat het gaat om een « interpersoonlijke » communicatie zo het uitgezonden programma voor het publiek of voor een deel ervan bestemd is.

In zijn arrest nr. 109/2000 heeft het Hof uitdrukkelijk geoordeeld dat een uitzending die voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan bestemd is, ook al wordt op individueel verzoek uitgezonden, onder de radio-omroep en diensgevolg onder de bevoegdheid van de gemeenschappen valt.

Dat is wel degelijk het geval voor diensten op verzoek en inzonderheid voor video op verzoek : het gaat om een dienst die voor het publiek in het algemeen bestemd is want de overgedragen inhoud wordt niet bepaald op grond van overwegingen inzake de persoon van de adressaat ervan, waarbij op individueel verzoek wordt uitgezonden. Een videodienst op verzoek of de verspreiding van een webpagina op het internet vallen onder de radio-omroep, aangezien de inhoud duidelijk voor het publiek bestemd is. Het heeft weinig belang of die dienst op individueel verzoek wordt verstrekt aangezien dat verzoek een stereotiep antwoord van de uitzender verlangt, gelet op het niet-vertrouwelijke karakter van de overgedragen boodschap zelfs indien de uitzending per slot van rekening door slechts één televisieontvanger wordt ontvangen (net zoals voor de traditionele televisiediensten). Dezelfde redenering is geboden wat betreft het telewinkelen dat voor het publiek in het algemeen is bestemd want de overgedragen inhoud wordt niet bepaald op grond van overwegingen inzake de persoon van de adressaat ervan. Het telewinkelen vormt een traditionele radio-omroepdienst wanneer het in een televisieprogramma wordt ingelast. Die dienst kan evenwel ook onder de categorie van andere soorten van uitzendingen vallen wanneer hij niet in een televisieprogramma wordt ingelast. Het telewinkelen is bestemd om door het publiek in het algemeen te worden ontvangen.

De Ministerraad baseert zich op de techniek van overdracht (*point-to-point*) om de radio-omroepdiensten te onderscheiden van de andere telecommunicatiediensten, hoewel het Hof van oordeel is geweest dat de bevoegdheid van de gemeenschappen niet gebonden was aan een bepaalde wijze van uitzenden of overbrengen (B.5.2 van het arrest nr. 109/2000). Het Hof heeft het criterium dat de uitzendingen voor het publiek bestemd zijn verkozen om het begrip « radio-omroep » te kenmerken. Het standpunt van het Hof sluit aan op de logica

van de Grondwetgever en van de wetgever, die de radio-omroep als een culturele aangelegenheid en niet als een techniek van overdracht hebben opgevat.

De techniek van overdracht van de videodienst op verzoek is geheel accessoir ten aanzien van de inhoud van de dienst zelf (net zoals de distributie via de kabel een technisch accessoirium van de overdracht van de traditionele radio-omroepdiensten was, wat verklaart waarom de kabeldistributie in de aangelegenheid van de radio-omroep werd opgenomen).

Nochtans bepaalt artikel 8 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen uitdrukkelijk dat « tot de bevoegdheden van de Raden in de aangelegenheden opgesomd in de artikelen 4, 5, 6 en 7 [...] het aannemen van bepalingen en andere maatregelen [behoort] betreffende de infrastructuur die noodzakelijk is voor de uitoefening van die bevoegdheden ».

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling en de draagwijdte van de prejudiciële vraag

B.1.1. Artikel 19^{quater}, dat bij artikel 13 van het decreet van 19 juli 1991 in het decreet van de Franse Gemeenschap van 17 juli 1987 over de audiovisuele sector werd ingevoegd, bepaalt inzonderheid :

« Onder de voorwaarden en volgens nadere regels die door de Executieve te bepalen zijn, kan de Executieve aan de ' Radio-Télévision belge de la Communauté française (RTBF) ' en aan de radio-omroepinstellingen de vergunning verlenen voor het gebruik van de kabel voor andere soorten van diensten dan de klankprogramma's of de televisieprogramma's bestemd voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan.

Deze diensten kunnen de vorm hebben van signalen die geheel of gedeeltelijk gecodeerd zijn. Het ontvangen ervan kan van een betaling afhankelijk gemaakt worden.

Onder door haar vast te stellen voorwaarden, kan de Executieve eveneens aan maatschappijen die geen distributiemaatschappijen zijn de vergunning verlenen voor het gebruik van de kabel voor andere soorten diensten die zij bepaalt. »

B.1.2. De Raad van State stelt het Hof een vraag over de verenigbaarheid van de voormelde bepaling met de artikelen 35 en 127, § 1, van de Grondwet en met artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, in zoverre « diensten [...] waarvan de uitzending niet bestemd is om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen en inzonderheid diensten die op individuele aanvraag en/of op verzoek informatiegegevens verstrekken of nog door interactiviteit gekenmerkte diensten met

een ' point-to-point '-communicatie » onder die bepaling worden begrepen of kunnen worden begrepen.

Ten aanzien van de bevoegdheid van het Hof

B.2.1. De Franse Gemeenschapsregering betoogt dat het Hof niet bevoegd zou zijn om op de prejudiciële vraag te antwoorden omdat de vraag niet artikel 19^{quater} van het decreet van 17 juli 1987 betreft, maar wel de interpretatie die de Franse Gemeenschap eraan heeft gegeven in haar besluit van 25 november 1996, tegen hetwelk een beroep tot vernietiging bij de Raad van State werd ingesteld.

B.2.2. Het besluit van 25 november 1996 betreffende de produktie van andere diensten op de kabel bepaalt :

« Art. 1. [...]

b) dienst : de andere radio-omroepdiensten in de zin van de leden 1 tot 3 van artikel 19^{quater} van het decreet van 17 juli 1987 over de audiovisuele sector, te weten de andere diensten dan de klankprogramma's en de televisieprogramma's bestemd voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan, uitgezonden door de 'RTBF' of een radio-omroepinstelling, met het oog op de terbeschikkingstelling, al dan niet samen met dergelijke programma's, van tekens, signalen, teksten, beelden, klanken of boodschappen van alle aard, zonder onderscheid bestemd voor het publiek in het algemeen, voor een deel ervan of voor categorieën van het publiek, wanneer de inhoud van de boodschap geen private correspondentie is.

Vormen inzonderheid radio-omroepdiensten voor de toepassing van dit besluit :

1° de diensten voor thematische programma's of programma's bestemd voor een specifiek publiek;

2° de diensten met toegevoegde waarde zoals televerkoop;

3° de teletekstdiensten;

4° de distributiediensten of de diensten op verzoek, die zich kenmerken door interactiviteit, zoals :

- de televisie met betaling per vertoning;
- de quasi-video op verzoek;

- de video op verzoek;
- de programma's voor afstandsvorming.

Het betreft hier betaal- of gecodeerde diensten;

[...] ».

B.2.3. Artikel 142 van de Grondwet machtigt het Hof uitspraak te doen over de schending, door een wet, een decreet of een ordonnantie, van de bevoegdheidverdelende regels.

In de regel staat het niet aan het Hof doch aan de verwijzende rechter om te bepalen welke normen van toepassing zijn op het aan hem voorgelegde geschil. Te dezen is de Raad van State van oordeel dat het gaat om artikel 19^{quater} van het voormelde decreet, dat als grondslag dient voor het besluit van de Franse Gemeenschapsregering dat voor de Raad van State wordt bestreden. Het Hof is bevoegd om te onderzoeken of artikel 19^{quater}, in de interpretatie die de Raad van State eraan geeft, verenigbaar is met de bepalingen waarvan het Hof de naleving verzekert.

Ten gronde

Wat artikel 35 van de Grondwet betreft

B.3.1. Artikel 35 van de Grondwet bepaalt :

« De federale overheid is slechts bevoegd voor de aangelegenheden die de Grondwet en de wetten, krachtens de Grondwet zelf uitgevaardigd, haar uitdrukkelijk toekennen.

De gemeenschappen of de gewesten zijn, ieder wat hem betreft, bevoegd voor de overige aangelegenheden onder de voorwaarden en op de wijze bepaald door de wet. Deze wet moet worden aangenomen met de meerderheid bepaald in artikel 4, laatste lid.

Overgangsbepaling

De wet bedoeld in het tweede lid bepaalt de dag waarop dit artikel in werking treedt. Deze dag kan niet voorafgaan aan de dag waarop het nieuw in titel III van de Grondwet in te voegen artikel in werking treedt dat de exclusieve bevoegdheden van de federale overheid bepaalt. »

B.3.2. Bij ontstentenis van de in het tweede lid van voormeld grondwetsartikel bedoelde wet vermag het Hof niet aan die bepaling te toetsen.

Wat artikel 127, § 1, van de Grondwet en artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen betreft

B.4.1. Artikel 127, § 1, van de Grondwet bepaalt :

« De Raden van de Vlaamse en de Franse Gemeenschap regelen, ieder wat hem betreft, bij decreet :

1° de culturele aangelegenheden;

[...] ».

Artikel 4 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen bepaalt :

« De culturele aangelegenheden bedoeld in artikel 59*bis*, § 2, 1°, van de Grondwet [thans artikel 127, § 1, eerste lid, 1°] zijn :

[...]

6° De radio-omroep en de televisie, het uitzenden van mededelingen van de federale Regering uitgezonderd;

[...] ».

B.4.2. Behoudens de uitzondering waarin hij heeft voorzien, heeft de bijzondere wetgever de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie in haar geheel naar de gemeenschappen overgeheveld. De gemeenschappen zijn bevoegd om het statuut van de diensten voor radio-omroep en televisie te bepalen en om regels uit te vaardigen inzake de

programmatie en verdeling van de uitzendingen. Die bevoegdheid is niet gebonden aan een wijze van uitzenden of overbrengen. Zij staat de gemeenschappen toe de technische aspecten van de overdracht te regelen als accessorium van de aangelegenheid van de radio-omroep en de televisie.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat sommige technieken, zoals degene die wordt aangewend voor een mededeling van een uitzender aan een geïndividualiseerde ontvanger (*point-to-point*), tegenwoordig evenzeer kunnen worden gebruikt voor de ontvangst van traditionele radio-uitzendingen als voor de ontvangst van uitzendingen door andere telecommunicatievormen. Daaruit volgt dat de door middel van die technieken uitgezonden programma's niet noodzakelijk buiten de bevoegdheidssfeer van de gemeenschappen vallen en dat de aangewende technieken niet noodzakelijk tot diezelfde bevoegdheid behoren.

B.4.3. In de bevoegdheidsverdeling tussen de federale Staat en de gemeenschappen is « radio-omroep en televisie » aangewezen als een culturele aangelegenheid in de zin van artikel 127, § 1, eerste lid, 1°, van de Grondwet en hoort die kwalificatie als uitgangspunt van elke interpretatie te worden genomen. Radio en televisie zijn als dragers van klank en beeld uiteraard met telecommunicatie verbonden, doch die technische binding kan niet wegnemen dat zij, in het Belgische federale staatsbestel, als een culturele aangelegenheid aan de gemeenschappen zijn toegewezen.

B.4.4. Ook al is er als gevolg van de technische ontwikkeling sprake van een verregaande convergentie tussen radio-omroep en andere vormen van telecommunicatie, toch heeft de bijzondere wetgever als culturele aangelegenheid enkel de radio-omroep en de televisie aan de gemeenschappen toevertrouwd.

De radio-omroep, die de televisie omvat, kan van de andere soorten van telecommunicatie inzonderheid worden onderscheiden aan de hand van de volgende kenmerken :

- radio-omroep is een zaak van het uitzenden van radio- of televisieprogramma's, bij wege van al dan niet gecodeerde signalen;

- een radio-omroepprogramma is, vanuit het oogpunt van degene die het uitzendt, bestemd voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan, en heeft geen vertrouwelijk karakter, zelfs wanneer op individueel verzoek wordt uitgezonden en ongeacht de techniek die voor de uitzending ervan wordt gebruikt, met inbegrip van de zogenaamde *point-to-point*-techniek die voorheen niet voor radio-omroep werd aangewend. Een dienst die geïndividualiseerde en door een vorm van vertrouwelijkheid gekenmerkte informatie levert, valt daarentegen niet onder de radio-omroep.

Wat artikel 19quater van het in het geding zijnde decreet betreft

B.5. In de interpretatie die de Raad van State eraan geeft, beoogt artikel 19quater van het decreet, of kan het beogen, « diensten [...] waarvan de uitzending niet bestemd is om rechtstreeks door het publiek in het algemeen te worden ontvangen en inzonderheid diensten die op individuele aanvraag en/of op verzoek informatiegegevens verstrekken of nog door interactiviteit gekenmerkte diensten met een ' point-to-point '-communicatie ».

B.6. Uit het feit dat het technische aspect van de uitzending van een programma niet bepalend kan zijn voor de gemeenschapsbevoegdheid en dat door het individuele verzoek op zich geen afbreuk wordt gedaan aan de algemene bestemming van de programma's indien die voor het publiek in het algemeen of voor een deel ervan zijn bestemd, vloeit voort dat, indien artikel 19quater van het decreet in die zin wordt geïnterpreteerd dat het betrekking heeft op diensten die voor het publiek in het algemeen bestemde informatiegegevens verstrekken in de in B.4.4 gepreciseerde zin, de prejudiciële vraag ontkennend dient te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zeft voor recht :

Artikel 19^{quater} van het decreet van de Franse Gemeenschap van 17 juli 1987 over de audiovisuele sector, ingevoegd bij artikel 13 van het decreet van 19 juli 1991, schendt niet artikel 127, § 1, van de Grondwet, noch artikel 4, 6°, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 6 november 2002.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

M. Melchior